

Bucuria de a bucura

Zăpada inundase străzile orașului. Copacii erau încărcăți cu luminițe colorate, iar la radio se auzeau deja colinde.

Spre marginea orașului, la ușa unui spital a oprit o ambulanță venită de la casa de copii. Din ea a coborât un băiețel firav, cu chipul palid, tușind mereu. Avea vreo șapte ani. A fost repartizat într-un mic salon, unde l-a întâmpinat o fetiță zglobie:

- Pe mine mă cheamă Andreea. Dar pe tine?

- Mihai... a răspuns timid.

- Dar unde este mama ta, de ce n-a venit?

- Mama?! s-a mirat Mihai. Mama mea... nu știu unde este... Eu sunt de la casa de copii.

După ce a îngăimat aceste cuvinte, s-a cuibărit în pat. Andreea îl privea îndelung, gânditoare.

A urmat vizita doctorului:

- Andreea, arăți mult mai bine...

- Mult mai bine, i-a răspuns fetița. Dar știți, vine Crăciunul...

- Da, știu... Dacă o să fii cuminte, ai să pleci acasă, bine?

Doctorul i-a mai spus câteva cuvinte asistentei, apoi s-a așezat pe marginea patului lui Mihai:

- Ce faci, tinere?

Mihai îl privea cu teamă. De la cei mari primise până acum mai mult indiferență sau ceartă. După ce l-a consultat cu atenție, doctorul i-a stabilit un tratament, apoi a pornit spre ieșire. Din prag s-a mai întors o dată, amenințându-i în glumă:

- Să fiți cuminți, altfel..., și arată cu subînțeles cutia cu seringi.

Mihai și Andreea au rămas singuri. „Ce doctor bun, ce doctor bun”, gândea băiețelul. După amiază a venit în vizită mama Andreei. Când, arătând discret spre Mihai, i-a șoptit „e de la casa de copii”, doamna și-a întors privirea spre el. Rușinat, Mihai s-a îngărădit și mai mult sub pătură. El nu avea pe nimeni, nu aștepta pe nimeni. Era atât de străin... Mama Andreei a adus tot felul de bunătăți. Mihai a înghițit în sec și a rămas cu privirea pierdută undeva departe. Doamna l-a privit duios și i-a întins câteva din bunătățile aduse pentru fetiță, mângâindu-l cu căldură pe căpușor. Mihai le-a primit cu bucurie și era atât de emoționat, încât nu le-a mai simțit gustul. Pe noptieră mai avea o portocală. Se gândea s-o dea infirmierei s-o ducă acasă la copiii ei. Nespuse de fericit s-a simțit atunci când a dat-o, nespuse de fericit și bogat...

Au mai trecut câteva zile. Mihai primea în fiecare zi de la mama Andreei dulciuri sau fructe. Dar ieri, Andreea a plecat acasă. Băiețelul a rămas singur, privind trist pe fereastră. Era ajunul Crăciunului. Asistentele se grăbeau să ajungă mai repede acasă. Vorbeau între ele despre cozonaci și cadouri. Băiatul a zăbovit la fereastră până târziu. Nu aștepta pe nimeni, căci nu avea pe cine să aștepte...

În micul salon de spital, Mihai s-a adâncit în patul rece, trist și cu ochii în lacrimi. Pe noptieră avea o portocală, dar ce folos dacă nu avea cu cine s-o împartă...

Nu a trecut mult și în cameră au intrat un bărbat și o fetiță. Erau Andreea și tatăl ei. Fetița povestise acasă despre micul orfan, iar părinții ei hotărâseră să-l ia în casa lor în noaptea de Crăciun. Doctorul încuviințase bucuros.

Vor mai fi și anul acesta prin spitale mulți copii ca Mihai! Oare cine îi va lua acasă, măcar în noaptea de Crăciun...?!

Adaptare după monahia Parascheva Avădanei

Dumnezeu îngăduie ca pe pământ să fie și nevoiași pentru ca ei să se mântuiască prin răbdarea lor, iar tu prin milostenia ta față de ei. (Fericitul Augustin)

Cu ce gură vei spune “Auzi-mă, Doamnel!”, când tu însuși nu-l auzi pe sărac sau, mai adevărat, pe Însuși Hristos care strigă către tine prin gura săracului? (Sf. Tihon din Zadonsk)

Fii asemenea unui pârâiaș care adapă cu umezeala sa și pe cei buni și pe cei răi. Fă bine tuturor, dar să nu faci zgomot asemenea lui în jurul binefacerilor tale. (Mitropolitul Filaret al Moscovei)

